

História mesta

Prvé písomné zmienky o Sládkovičove (Diószegu) nachádzame v listinách kráľa Bélu IV. z roku 1252. Pomenovanie osady údajne pochádza z „orechového lesa“, ktorý sa v obci nachádzal. V roku 1301 bola pánom obce rodina Milóša Dudvágya, ktorého predkovia tu už dlhšiu dobu hospodárili. V roku 1337 sa novým pánom stál Péter Orros, ktorému kráľ Lajos I. potvrdil držbu majetku. V roku 1530 sa obec stala obeťou tureckých výpadov, ktoré spustošili celú obec a okolie. Pri portálnom spísaní v roku 1553 sa tu nachádzalo 22 obývaných domov, ktoré patrili rádu Budinských Klarisiek, a to až do doby zrušenia tohto rádu kráľom Jozefom II. Vtedy obec prešla do majetku cirkvi, od ktorej ju odkúpila rodina Erdődyovcov a od nich potom rodina Esterházyovcov. V roku 1582 obec dostala štatút mesta a v 17. storočí cez Diószeg prechádzala tzv. kráľovská cesta (Via régia). Mesto malo právo organizovať jarmoky a vyberať mýta. V tomto období tu stáli dve významné budovy, kostol a kaštieľ. V období povstania Ferenc Rákocziho II. bola obec posilnená cisárskym vojvodom Quidó Stahrembergom, ktorý však nezabránil tomu, aby obec v roku 1709 úplne nevyhorela. Cisár Jozef II. v roku 1786 obec osídlil nemeckými roľníkmi a remeselníkmi. Neskoršie sa vytvorili dve samostatné obce – Nemecký a Maďarský Diószeg. Po Esterházyovcoch sa stali majiteľmi obce Zichyovci. V roku 1850 bola cez Sládkovičovo vybudovaná železničná trať, ktorá spojila Bratislavu s Budapešťou, čo následne viedlo k prudkému priemyselnému rozvoju celého regiónu. V roku 1867 zahájil svoju prvú kampaň cukrovar, vybudovaný akciovou spoločnosťou rakúskych bankárov, ktorých viedla rodina baróna Karola Kuffnera. V roku 1870 obnovili Diószegu štatút mesta. Dve svetové vojny, dve hospodárske krízy, deportovanie Židov v roku 1944, vysídlenie Nemcov v roku 1946 a Maďarov, ktorí boli v roku 1947 deportovaní do Maďarska a do Čiech a následné presídlenie Slovákov z Maďarska, Rumunska a Juhoslávie, zmenili národnostné zloženie obyvateľov obce. V období od r. 1948-1989 sa Sládkovičovo vypracovalo na úroveň hospodársky rozvinutého malého mestečka s prevažne potravinársko-spracovateľským priemyslom a poľnohospodárskou výrobou, štatút mesta získalo znovu 1. januára 1983. V roku 1986 bola k mestu pripojená obec Malá Mača, znovu sa osamostatnila od decembra 2002.